

LAMENTÁCIÓ A TENGEREN

1.

A szikla felszíne, akár a hullám
rácok hevernek rajta s az alkonyi szél.
A víz szótlán, nem fecseg
mint kinek bűne van, és a csöndet kedveli.
A két hold a horizont tengelyén egymást tükrözi
nem több, mintha egyetlen volna. Nem is kevesebb.

Azt hiszem, nincs szívem.
Apró kör nő a vízen
tágul, mint tágul a világegyetem.
Nézem, ameddig nézhetem.

Mélyül az idő. Ki tudja, mióta.
Leér a partra a patak, és apróra
tört köveket rak a sóra
melyet ott felejtett a nap.
Két holdfényű kristály, két kő, a mélyszemű tócsa
váltogatja magát
s akinek nem jutott ideje esti szóra
fölébred, és zajong a fenyves rigója
de baglyot hall, és ismét némának marad.
A bokornak a levele leszakad
az ágvégről, s világgá szalad.

Ennyi vagyok. Ennyi vagy.
Markába szorít a pillanat
ujját torkodra teszi, hogy időben
a lélegzetnek útját állja.
Kíméletlen, mint kinek nincs hazája
se háza, se ágya, és tudja, nem is lesz soha.

Levegője se. Se saját mondata.
A tengerpart mostoha.

Látja, hogyan múlik, ami időtlen.
Kiúsznak és foszlott szőnyeget húznak
magukkal a sűrű, olajzöld habok.
Záporozik a csillagok és a tenger fénye
hulldogál a közepe, a vége és az eleje.
Kiköt egy vitorlás, egyetlen szárnya
fehéren összerogy. A világnak itt a határa
ahogyan ekként leomolva ragyog.

2.

Már tudható, a követ, a füvet
a szárnyak csapása számát
és a zöldhúsú palacküveget
amely felhúzta szögletesre a vállát
egyéb dolgokat és valamennyi lényeket
számba kellett volna vennem.
Tartani egyetlen rendben
mint matematikában képletet
a sokalakú lényeket.

Ha volt is, már nincs isten. Vagy lett vadállat.
Ha volt, nem több, mint szüntelen áhítat
melyet szétrágott a bánat és öröm.
Légből nyelt korty az öröklétért
és tüdőbe befulladt köszönöm.
Ha létezett is isten, betelt magával,
kitömté a száját a mával
ronggyal, ganéval, a nyelv húsával.
Elromlanak a nyárban a nyarak
romlanak a télben a havak.
Ahogyan a papiros a lángban
elégett a piros hallelujában
az isten megdöglött a nincsenben.
S ennyi van. Ennyi vagy.
Mennyi az, ami nincsen?

Mert megérkeznek a balettcipők
bennük új szüzek és friss haramiák
rongyok kartáncosa s egynéhány hars ripók.
Balettcipőkben majd eljön több holnap
elégjük hasal ugyanez a tenger
a szikla dobján eldobolgat
s reggelre elmegy ugyanez a tenger.